

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15.—Έν δε ταίς έπαρχ. φρ. 16.—Έν τω έσωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Αριθ. 4, άπέναντι τής οικίας Φιλήμονος παρὰ τήν Πλατείαν Συντάγματος.—

Ή κατὰ τοῦ Λεουθοντοῦ τοῦ Μή Χάνεσαι
ἐπίθεσις.

Τὴν Κυριακὴν, ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἐν ᾧ ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ καφενεῖου τῶν Ὀλυμπίων εἰς τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγγέσμου οἰκίαν τοῦ ὀδισυνηγῆτος καὶ συντάκτης τοῦ **Μή Χάνεσαι** κ. Βλάσιος Γαβριηλίδης, δύο ἄγνωστοι ροπαλοφόροι, ἐνεδρεύοντες καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἐπέστησαν ἐκ τῶν νῶτων κατ' αὐτοῦ δολίως καὶ ἐξ ἀπίνης καὶ κατήνεγκον κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ σφοδρότατον κτύπημα. Τὸ αἷμα ἀνέβλυσε μεθ' ὀσμῆς καὶ διεχύθη κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης· τὸ ὑποκάμισον, τὸ ἐσωκάρδιον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του ἐβάφθησαν μετ' αἷμα πάραυτα· ὁ δὲ παθὼν ἀσπλος, παρὰ τὴν συνήθειάν του ὄν, καὶ φοβούμενος τὴν ἐπανάληψιν τῶν κτυπημάτων, ἐστράφη εἰς φυγὴν πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος κατὰ μῆκος τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ὀλίγον πρὸ τῆς συνομοτικῆς καὶ ἀνάνδρου ταύτης ἐπιθέσεως, ὁ κ. Βλάσιος Γαβριηλίδης αἰσθανόμενος ὅτι παρηκολουθεῖτο ὑπόπτως πῶς ὑπὸ τεσσάρων ποδῶν, ἐστάθη ἐπὶ μικρὸν καὶ ὅταν οἱ ἄγνωστοι ἐπλησίασαν αὐτῷ, ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν δίοδον ἵνα προπορευθῶσιν· ἀλλ' ὅταν οἱ δύο ἄγνωστοι διήλθον πρὸ αὐτοῦ, ἐστράφη ἵνα ἴδῃ μήπως ὀπισθεν ἔρχονται καὶ ἄλλοι καὶ μείνῃ μόνος μεταξὺ δύο στρατοπέδων· ἀλλὰ μόλις ἐστράφη, οἱ προπορευθέντες ἄγνωστοι, ἔχοντες ἤδη αὐτὸν κατὰ νῶτον ἐτόλμησαν τὸ μυσαρὸν αὐτῶν ἔργον.

Φθὰς εἰς τὴν πλατείαν, τὸ θῦμα τῆς δολοφονικῆς ταύτης ἀποπειρας, ἐπέβη τῆς πρώτης τυχούσης ἀμάξης, ἵνα διευθυνθῆ πρὸς τι φαρμακεῖον. Ἄλλ' εἶχε λησμονήσει ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς Νέας Ἐφημερίδος ποῖον φαρμακεῖον κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐμελλε νὰ ἀγρυπνή· περιεπλανήθη λοιπὸν ματαίως εἰς πολλὰ φαρμακεία ἕως οὐ εὗρη τὸ ποθούμενον· ἐπὶ τέλους ὁ ἴδιος ὁ ἀμαξηλάτης προέτεινε νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Πράγματι οἱ φαρμακοποιοὶ τοῦ καταστήματος τούτου δὲν ἐκοι-

μῶντο, ὡς οἱ κατὰ τὴν πόλιν συναδελφοὶ αὐτῶν. Δὲν ἐκοιμῶντο δὲ πρὸ πάντων οἱ ἀξιόλογοι φίλοι μας κ. κ. Σαγανόπουλος, βοηθὸς τοῦ κ. Ἀρεταίου καὶ Σπυρ. Μερκούρης ἰατροὶ, οἵτινες ἔδωκαν τὰς πρώτας ἰατρικὰς βοηθείας εἰς τὸν παθόντα· ἔραψαν τὸ χαιῖνον κάταγμα καὶ διέταξαν τὰ πρώτα τῆς θεραπείας ἀπαιτούμενα. Τὸ κάταγμα, εἰ καὶ εὐτυχῶς δὲν ἐβλάψε τὰ ὀστέα, εἶναι οὐχ ἥττον δεινόν· ἔχει μῆκος τεσσάρων δακτύλων καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς κτύπημα γιαταγανίου ἢ πρὸς κτύπημα ράβδου. Μετὰ τὸ νοσοκομεῖον διηθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου καὶ συνεργάτου του κ. Σουρῆ, ὅπου ἔτυχε φιλικῆς καὶ ἐγκαρδίου περιποιήσεως, διότι ἡ οἰογένεια τοῦ παθόντος ἕνεκα τοῦ θέρους ἀπεσπιν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν ἐπαύριον προσεκλήθη ὁ ἰατρός κ. Ζωχιῶς, ὅστις ἀνέλαβε τὰ τῆς θεραπείας καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ἀσθενὴς τάχιστα ἢ ἀπαναλάβῃ τὴν προτέραν ὑγείαν καὶ εὐεξίαν καὶ ὅτι τὸ αἷμα τὸ ὅποτον ἀπώλεσε δὲν θὰ ἐξασθενήσῃ κατ' οὐδὲν τὴν δύναμιν τοῦ καλάμου καὶ τὴν εὐρωστίαν τῶν συλλογισμῶν του.

Ποῖοι εἶναι οἱ ἐπιτεθέντες; τί ἐπεδίωκον; εἶναι ὄργανα ἰδίας ἢ ἀλλοτρίας ἐκδικήσεως; εἶναι μέχρι τοῦδε ἄγνωστον. Ὅταν εἶδε πρὸ αὐτοῦ διελθόντας τοὺς θρασυδείλους κακούργους ὁ Βλάσιος δὲν ἠδυνήθη νὰ γνωρίσῃ αὐτοὺς εἴτε ἕνεκα τοῦ σκότους, εἴτε ἕνεκα τῆς μυωπίας ἐξ ἧς γνωστὸν ὅτι πάσχει. Διαβεβαιοῖ μόνον ὅτι πρὸ τινων ἡμερῶν καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἐσπέραν, ἐπιστρέφων οἰκάδε, ἐβλεπε περὶ τὴν οἰκίαν του πρόσωπα ὑποπτα καὶ ἠκουελέξεις τινὰς σκοτεινὰς περιεχούσας κεκρυμμένην τινὰ ἀπειλήν. Μίαν ἐσπέραν μάλιστα εἰς κακοενδεδυμένος ἐδακτυλοδείκτησεν αὐτὸν εἰς δύο στρατιώτας λέγων τουρκιστὶ «μπὰκ σουνὶ μπού τουρ» (ἰδὲ τον, αὐτὸς εἶναι), ἀλλ' ἐθεώρησεν ἀνάξιον προσοχῆς τὸ γεγονός. Ἡ μόνη λογικὴ κάπως ὑπόψις περιστρέφεται ἐναντίον τῶν διευθυντῶν τῶν πωλητῶν μαγαζῶν, πρὸς οὓς ἐσχάτως εἶχεν ἔλθει εἰς σύγκρουσιν ἕνεκα τῶν ἀδίκων καὶ ὑπερβολικῶν ἀξιώσεων αὐτῶν. Γνωστὸν εἶναι εἰς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ **Μή Χάνεσαι** ὅτι αἱ πωλοῦσαι τὰς ἐφημερίδας κατὰ τὰς ὁδοὺς μάγκαϊ ἔχουσιν ἐπὶ κεφαλῆς τέσσαρας ἢ πέντε ἀρχοντί-

σκους, οτινες δια του ξύλου ή δι' άλλων κακοήθων συμβάσεων επιβάλλονται εις τὰ άπροστάτευτα παιδιά των άγριών, τρώγους τόν καρπόν των ιδρώτων αυτών και ούχι σπανίως γίνονται οι διδάσκαλοι της κακοηθείας εις τους μικρούς κρίκτας εναντίον των φιλοσοφικών και φιλανθρωπικών επιδείξεων των περι την Σχολήν των άπάρων παιδων του Παγκοσμού. Οι άρχοντίσκοι λοιπόν ουτοι, οτινες κερδίζουν: κατά μίνα περισσότερο παρ' όσον οι τμηματάρχαι και οι νομαρχαι, διπλάσιον δε παρ' όσον οι ποιηται και οι δημοσιογράφοι, και σχεδόν όσον κερδίζουν οι νομίμως οι ύπουργοι της Ελλάδος, είχαν άποφασίσει πρό ήμερών άντι 6 1/2 λεπτών να άγοράζωσι έκαστον φύλλον του Μή Χάνεσαι μόνον 5 3/4 τήν δε διαφοράν να μεταχειρισθώσι καθ' όλα τα φαινόμενα εις τας ψυχαγωγικάς απολαύσεις, αιτινες πλήθουσιν εν Αθήναις κατά τό θερος, χωρίς να θίξωσι τὰ τακτικά κερφάλια των.

Ο διευθυντής του Μή Χάνεσαι ήρνθη εις τήν τοιαύτην αυθαίρετον άπαίτησιν των άρχοντίσκων, οι δε γνωρίζοντες κατά πόσων και όποιων οικονομικών δυσχερειών έχουνσι να άντιπαιλαίσωσι οι δημοσιογράφοι παρ' ήμιν, θά εξηγήσωσιν άνευ δυσκολίας τήν άρνησιν ταύτην καθ' όσον μάλιστα ή αξίωσις άπληθύνετο ειδικώς μόνον κατά του Μή Χάνεσαι. Έκ τούτου επήλθε διάστασις μεταξύ του διευθυντού του ήμετέρου φύλλου και των περι ών ο λόγος άρχοντίσκων, ής άποτέλεσμα υπήρξε τό να πωληται τό φύλλον εις τὰ καπνοπωλεία. Αι άρχιμάγκαι ή οι μαγκοάρχοντες εξεμάνησαν ήλπιζον ότι απέχοντες να άγοράζωσιν αυτοί τὰ φύλλα και άπαγορεύοντες δια του ξύλου εις τὰ παιδιά να άγοράζωσιν αυτά, θά εξηνάγαζον τήν διεύθυνσιν εις ύποχώρησιν. Αλλ' ή πώλησις του Μή Χάνεσαι και ται δια των καπνοπωλείων γενομένη έμεινε σταθερή, υπάρχει δε έλιξις όχι μόνον να αυξηση, αλλά να προκαλέση εις απομίμησιν και τους λοιπούς δημοσιογράφους. Αλλά τότε τι θά γείνωσιν οι άνέντως κερδίζοντες δια της έργασίας των μικρών πωλητών; Πιλλίκις λοιπόν ήπειλυσαν και διεκοίνωσαν εις διαφόρους τας άπειλάς ταύτας, ότι «θα σκοτώσωσι τς τό ξύλο τόν Γαβριηλίδην».

Προείπομεν ότι ή εύλογωτέρα εξήγησις του γεγονότος είναι αυτη διότι εκ της πορείας του φύλλου και εκ των διαφόρων δημοσιεύσεων του τελευταίου μηνός ουδέμια άλλη δύναται να ύποστηριχθη ύποψία κατ' άλλου τινός ήθικου αυτουργού. Αλλά και αν οι άρχοντομάγκαι είναι οι ένοχοι, και ουτοι δεν ενήργησαν δι' εκαυών διότι θά τους άνεγνώριζεν ο παθών, αν ήσαν αυτοί οι επιτεθέντες ροπαλοφόροι. Αφ' ου οι άνθρωποι κερδίζουν, δύνανται καλύτερα να μισθώσωσι και άλλα ύποκείμενα, ολιγώτερον άξιοπρεπή, δια τας εκδικήσεις των, άπρακτάκτως όπως έπλήρωσαν συντάκτην και σατυρικών τι φύλλον δια να καταχωρήση λιβελλογραφικήν τινα άπάντησιν κατά του διευθυντού του Μή Χάνεσαι.

Είναι ανάγκη άρά γε να προσθέσωμεν ότι καθ' όλην τήν σκηνήν δεν άνεφάνη ουδέ μικρόν τι ήχος αστυνομικού όργάνου; Αλλ' έλπίζωμεν τουλάχιστον ότι ο Εισαγγελεύς κ. Δουκακης και ο Διευθυντής της Αστυνομίας, οτινες άμφότεροι επείδειξαν επί του προκειμένου μεγάλην δραστηριότητα και ιδιάζοντα ζήλον θά κατορθώσωσι να άνεύρωσι τους αυτουργούς. Έάν ο τύπος και οι δημοσιογράφοι θά ήναγκάζοντο να εκτελέσωσι τας ιδιοτροπίας του πρώτου τυχόντος τραμπούκου,

τη άληθειά θά ήτο παραδοξος ή ελευθερία του τύπου. Έννοούμεν καλλίς τήν τραμπουκρατίαν εν τή πολιτική. Αλλά να θυσιάζωσιν οι δημοσιογράφοι τόν ιδρώτα των και τό πνεύμα των και να ταλαιπωρώνται εν στερήσει και κκουχίαις, δια να κερδίζωσιν ογκώδη ποσά οι έχοντες τήν τιμήν να προϊστάνται των μαγκών, τούτο υπερβαίνει τους κοινωνικούς θεσμούς ουδήςποτε πρωτόπου βασιλείου είτε της Ανατολής είτε της Δύσεως.

Κορδιλιέρος.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Οι Έκατόν πενήκοντα νέοι ιππότες ους κατεσκευασεν ή Κυβέρνησις πού θά εύρωσιν ήππους δια τας ανάγκας της νέας αυτών θέσεως; Ας ζητήσωσι τοιούτους κατά τήν συνοικίαν του ύπουργείου των εξωτερικών, διότι ο κ. Πολυχρονόπουλος δεν έχει πλειότερους των πέντε ή έξ.

Μάθετε ότι: ο εν Παρισίους ήμέτερος πρεσβευτής έδωκε γεύμα εις τόν δήμαρχόν μας κ. Σούτσον. Τό τελευταίον έξοδον του γεύματος ήτο τό τηλεγράφημα, δι' ου άπεστάλη εις Αθήνας ή σπουδαία αυτη ειδήσις.

Τί άντάρα, τί κακό, τί χαλασμός κόσμου έγεινε προχθές εις τήν συνοικίαν Μουνυχίας! Ο κ. Κασσανόκος μετά τεσσάρων ιατρών κατέβη να έμβολιάση όλην τήν συνοικίαν. Αι Κρητικαι, αι Υδραϊκαι, αι Σπετσειώτισαι, επώναζον ως τρελλαί, ελυποθύμου, έκρύπτοντο, και εθραύοντο θύραι, και έγένετο πάταγος και έρευνη όπως τας εύρουσιν, και τας τραβούσαν δια να τας έμβολιάσουν, διότι αι Κρητικαι, αι Υδραϊκαι, και Σπετσειώτισαι ειζεύρουν πολυ καλά ότι τό έμβόλιασμα δεν άποδιώκει τό μόλυσμα, τουναντίον, μάλιστα από τας μικράς εκείνας χαραγάς εισδύει εις τό σώμα ή εύλογία. Τί άντάρα, τί κακό, τί χαλασμός κόσμου έγεινε προχθές εις τήν συνοικίαν Μουνυχίας!

Παρατηρήθη ότι αι πλειότεραι των θηλυκών εξ Αλεξανδρείας προσφύγων είναι έγγυοι. Τούτο οικονομολογικώς σημαίνει ότι αι υπέρ της περιθάλψεως αυτών σχηματισθεσαι επιτροπαι πρέπει να ανοίξωσιν εις τὰ κατὰστικα των και μίαν μερίδα δια τους μη γεννηθέντας εισέτι πρόσφυγας. Πολιτικώς όμως τό ζήτημα εξεταζόμενον άποδεικνύει δυσπιστίαν των όμογενίδων κατά της φιλοξενίας των ελευθέρων αυτών αδελφών. Δεν γνωρίζομεν ποίκν άλλην εξήγησιν θά έδιδεν ή Κυβέρνησις αν υπήρχεν ή Βουλή, και αν βουλευτής τις επηρώτα τόν ύπουργόν των εξωτερικών.

Περί της τελευταίας ύψιφώνου του Τσόχα, της έλληνίδος Μιστροβάκη άπορεί φίλος τις αν τό όνομά της σημαίνει Μίς-Τροβάκη ή Μιστρο-Βάκη.

Τό επικρατέστερον ζήτημα της δημοσιογραφίας κατά τας ήμέρας ταύτας είναι αι εξετάσεις των μαθητών των διδαχθέντων παρ' του δεινα ή δεινα σιδαριου και εμβριθους και σοφθ διδασκαλου. Έπληροφρήθημεν ότι άνησυχούν και αι διδασκαλισσαι πότε θά έλθη ή σειρά των να δοξασθώσι δια του τύπου.

Ανδρικός Ραγκόπουλος όνομάζεται ο εν τω εν Ύδρα παντοπωλείω του διορισθείς ύπολογιτής. Δεν γνωρίζομεν αν ή πρωταγής αυτη θέσις έσημειώθη εν τω προύπολογισμώ. Τό βέβαιον εινε ότι ο κ. Ανδρικός έργάζεται εν τω παντοπωλείω του και αν εξακολουθήση να έργάζεται με τήν αυτην δραστηριότητα θά λάβη και βαθμόν, θά γείνη λογιστής του παντοπωλείου του. Και τότε θά βλέπετε πόσον καλά θά τεριάζουν ή σαρδέλλαις του βαθμού του με της σαρδέλλαις του βαρελιού του.

Ανεχώρησεν εις Λεωνίδιον, ο άεικίνητος και ένεργητικός νέος Μιχ. Χατζηπαναγιώτου, αδελφός του βουλευτού Χατζηπαναγιώτου. Έκει πλέον θά ήσυχάση ολίγον, εκει θά επαναπαυθούν τὰ κατακεκμηκότα μέλη του και θά άντλήσουν νέας δυνάμεις, αλλά θά ήσυχάσωμεν και ήμεις από αυτών. Φοβερός άνθρωπος 158 χιλ. φορὰς διήρχετο καθ' έκαστην της οδού Σταδίου, 75 χιλ. φορὰς άνήρχετο τήν κλίμακα του ύπουργείου των Οικονομικών, των Στρατιωτικών, των Έσωτερικών, του Φρουραρχείου κλ. Αμ' της Βουλής; Α! εκει ουκ εστιν αριθμός. Τόν Α εχαιρέτα και πρός τόν Β ώμίλει, εν ώ πρός τόν Γ έκλειε τόν ίσφαλμόν, όπερ εσήμαινε «έννοια σου, ή δουλειά σου πάει καλά.» Είς ποιον πολιτικόν σαλόνιον τόν ήθελες και δεν τόν έβρισκες; εις του κ. Τρικούπη, εις του κ. Λομβάρδου, εις του κ. Πετμεζά; Πανταχού παρών ο δαιμόνιος.

Είς τόν φίλον μας εύχόμεθα ταχέϊαν και αίσίαν επάνοδον, και τόν προτρέπομεν να εξακολουθήση τό έργον του μετά του αυτου ζήλου, και να μη διδη καμμίαν σημασίαν εις ψυθιρίσματα, μερικων κνωδαλων Ραμπαγδίσκων, ιδανικών ποτε κλητήρων και άλλων, οτινες δια τὰ μικρά και ευτελή φύσει γεννηθέντες, εντός αυτών ποταπώς κυλιόνται, και, μη δυνάμενοι να ύψώσουν άνωτέρω τήν διάνοιάν των ειρωνεύονται βλακωδώς εκ συστήματος, παν ό,τι δεν δύνανται να έννοήσουν. Τόν θέλομεν άξιοπρεπή, και άπαιτούμεν παρ' αυτου τουτο, διότι θέλομεν συμπράξει μετ' αυτου, και από κοινου θέλομεν πολεμήση τήν διαφθοράν και τήν φαυλοκρατίαν, ήτις και εκει δυστυχώς ως μη ώφελε εισέδυσεν, και ήτις από πολλου ήδη ήρξατο καταρρέουσα.

Οι ιδόντες τήν ερυθράν θάλασσαν του θεάτρου των Ολυμπίων θά συμφωνήσωσι μετ' ήμων υπό τήν εποψιν του χρώματος πόσον είναι γαλανή. Αλλ' οι ιδόντες πώς επνίγοντο οι Αιγύπτιοι; θά ήπόρησαν δια τό έννατον τουτο θαύμα του κόσμου.

ΘΑ ΕΛΘΗ Η ΘΑ ΜΕΙΝΗ.

Θε να ζανάλθουν πίσω τὰ δύο μας βαπόρια, ή μες' στης Αλεξανδρας θά μείνουν τό λιμάνι; για τούτο έχουν όλοι μεγάλη στενοχώρια, και κάθε πατριώτης τὰ σχόλια του κάνει. Γιατι ο σιρ Τρικούπης δεν άπαντα άκόμη, να φωτισθη ή όλίγο και ή κοινή ή γνώμη;

Αφου στην Αλεξανδρα εμπήκαν οι Εγγλέζοι, και τ' Αραβη οι μαυροι έχαθησαν στρατοι, γιατί ο σιρ Τρικούπης ζητει να μεζ εμπαιζει, και μες' στην Αλεξανδρα τὰ πλοια μας κρατει; Τι θά' μπορέση τάχα ο στόλος μας να κινή; ή τόση του φιογορα νομίζω πως του φθάνει.

Αν ήτανε κι' εκείνος να βομβαρδοβολήση, αν ήταν ιδική μας ή Αιγυπτος να γείνη, δεν θάλεγε κανένας όπισω να γυρίση, θά ήθελε στο Νείλο παντοτεινά να μένη. Μα τώρα που δεν είναι να κάμη ουτε βήμα, τί κίθεται στο Νείλο τό άφρισμένο κύμα;

Τόν δείξαμε και πάλι τόν ζηλευτό μας στόλο, τόν έδανε να στέκη στων άλλων τή σειρά, και επαιξε κι' εκείνος στην Αλεξανδρα βόλο, κι' επώναξε πως ζούμε και τούτη τή φορά. Έως εδω του φθάνει, κι' είναι καιρός πια τώρα προς τὰ εδω να στρέψη του στόλου μας ή πύρα.

Έπρεπε, πριν μεζ μπαλα ο Σέιμουρ να βίξη, ο ιδικός μας στόλος να βομβαρδίση πρώτα' άλλίως τί επήγε στην Αιγυπτο να δείξη; Αχ! πούσαι του Κανάρη εκείνα τὰ πουρλότα; Αφου σκοπό δεν είχε κι' αυτός να ενεργήση, γιατί τους Αραπάδες λοιπόν να έρεθίση;

Αν άναψε ή μούρη του Αραμπη του Μπέη, αν έπесαν στους ζένους οι μαυροι με όρη, αν ως αυτη τήν ώρα ή Αλεξανδρα καιή, ο στόλος μας εστάθη ή μόνη άφορη. Αυτός τους Αραπάδες εθύμωσε και μόνο, και έφερε άντάρα, καταστροφή και φόνο.

Εμεις μονάχα φταίμε, εμεις και όχι άλλοι... γιατί ο σιρ Τρικούπης τόν στόλο μας να στείλη; Τι συμφορά στο έθνος έγέννησε και πάλι, κι' άγρίεψε μαζί μας και ή Ψηλή ή Πύλη. Κι' άκόμη παρ' όλίγο να έχουμε πολέμους, επιστρατείς νέας, τυφώνας και άνέμους.

Και τώρα με τό στόλο τί διάβολο θά γίνη; πρέπει εύθως να μάθη ή γνώμη του κοινου; θά έλθη ή άκόμη στην Αιγυπτο θά μείνη; αυτό άναστατώνει τόν πετακτό μας νοϋ. Τι γίνεται ο στόλος θέλει καθεις να ζέρη, πλην φεϋ! συλλογιεσθε πως είναι καλοκαίρι.

Souris.

ΜΟΥΣΗΣ.

Μελόδραμα του Ροσσίνι, ελλημμένον εκ τής Ιεράς Ιστορίας του Πανταζή, εκ των παραλλήλων βίων του Γούδα και εκ των τηλεγραφημάτων του Προκτορείου Χαβά.

Πρόσχωμεν!

Εν αρχή έποίησεν ο Τσόχας την Αΐδα και την Γραδιάτα. Η δέ Γραδιάτα ην άδρατος και άκκατακένυστος, και σκότος επάνω του κιβωτίου των εισπράξεων, και πνεύμα Σταμούλη επεφέρετο επάνω των θρανίων. Και είπεν ο Τσόχας: Γενέσθω Φαθάτος και Εργάνης και Υπνοβάτης και ύπνος πολυς έπεσεν επί τα βλέφαρα των θεατών, ώστε ούκ επέστρεψαν. Και είπε τότε Τσόχας τῷ Λαμπρούνα. Κακόν και ψυχρόν τούτο, γενέσθω Μωϋσής. Και έγινετο Μωϋσής προς δραχμάς δύο και είκοσι κερμάτια.

— Αϊ! μά φθάνει πλέον, αυτὰ μᾶς τὰ λέγει και ο Καλαποδάκης.

— Θέλετε όλίγην Έξοδον;

— Άς μᾶς λείπη αυτό τὸ έξοδον.

— Δευτερονόμιον;

— Δεύτερον όμοιον μετὸ πρώτον; ο Θεός να μᾶς φυλάξη. Εμπρός τὸν Μωϋσῆν.

— Αμέσως...

Πρὶν μεταβῶ απήντησα τέσσαρας μεσίτας καθ' ὁδὸν και είπα. Οί Έβραίοι συναζονται δια τὸν Μωϋσῆν. Είδα επίσης πολλούς Έβραίους υπηρέτας και ξενοδόχους ἐν τῷ Έστιατορίῳ τής Εκθέσεως και άκούω ένα φίλον μου να μοι φωνάζη:

— Αϊ βρέ!... ὡς και 'σύ;

— Εγὼ δὲν είμαι έβραίος, απαντῶ μετ' ὑπεροψίας, και εισέρχομαι.

— Τί κόσμος! τί πλῆθος κομψόν! τί φῶτα, τί συνωθισμός. Τὰ εισιτήρια εξέλιπον. Παρὰ τὴν θυρίδα τοῦ πωλητοῦ, πενήτηκοντὰ άνθρωποι τῷ ζητοῦν θέσει και αὐτὸς τοὺς αποπέμπει ὅλους άγέρωχος και άγριος ὡς Τρικουπης πάσχων από ὀδοντόπονον. Τῷ φέρουν βουλευτὰς και τὸν έκλιπαροῦν, άλλ' ἐπὶ ματαίῳ θέσις δὲν ὑπάρχει. Εἰς τὴν εισοδὸν μεγάλη ταραχὴ και συνωθισμός,

— Διαρκὲς ο κύριος!

— Ποίως εφημερίδος εἰσθε, παρακαλῶ;

— Τῆς Θρησκευτικῆς Φωνῆς.

— Και σεῖς;

— Τῆς Σιωῆς.

Ο ὑπάλληλος ανοίγει μετὰ θάμβους τοὺς ὀφθαλμούς. Ενθυμείται ὅτι δὲν έλαβε τὴν καλωσύνην να στείλῃ εἰς αὐτοὺς διαρκῆ εισιτήρια. Αλλά πάλιν εμπορεῖ να εμποδίσῃ τοὺς αντιπροσώπους τής θρησκείας να εμβωσιν; Κυττάζω εἰς τὸ δεξιὸν πρὸς τ' άριστερὰ θεωρεῖτον μήπως ἴδω τὴν Ιεράν Σύνοδον, και βλέπω απαναντίας τὴν κυρίαν Βοφφα. Έρχεται ἡ ένατη, ἡ ένατη και ἡμίσεια, ἡ δεκάτη σχεδὸν και ἐν τούτοις δὲν αρχίζει. Ο λαὸς τοῦ Ισραήλ άνυπομονεῖ, συνταράσσεται, προσδοκᾷ τὸν

Μωϋσῆν ὡς σωτήρα. Έν τούτῳ γίνονται σχόλια. Αὐτὴ ἡ Αἴγυπτος τί πράγμα εἶνε! άπερόφησεν έρέτος ὄλην τὴν πολιτικὴν και ὄλην τὴν καλλιτεχνίαν, τὰς εφημερίδας και τὰ θεάτρα! Μᾶς έδωκε τὴν Αΐδα, τὰς εφημερίδας του Μεσσηνέζη, τοὺς πρόσφυγας, τὰ παρατηρήματα τοῦ Έθνικοῦ Πνεύματος και τὸν Μωϋσῆν. Ποῖός εἰζεύρει ἂν μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν πολλῶν δὲν γείνη μελόδραμα και ο Αραβῆς και ο Δερβίς πασσας και ο Ραγκαβῆς;... Αλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ρεμβασμῶν τούτων αἰρεται ἡ αὐλαία.

Μόλις αἰρεται και ο κόσμος αμέσως τρέπεται μετὰ βοῆς εἰς φυγὴν. Τί τρέχει; Οί Έβραίοι και οί Μαδιανίται φαίνονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς κραδαίνοντες ἐν χειρὶ ρόπαλα, τὸ δὲ πλῆθος εκλαμβάνει αὐτοὺς Φελλάχους με γεμπούτια. Εἰσέρχεται ο Μωϋσῆς φέρων ἐπὶ τῆς προμετωπίδος μερικὰ πράγματα... μερικὰς εξοχὰς ὑπόπτους. Έρωτῶ τὸν παρακαθήμενον τίς ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Μωϋσέως, άλλ' αἱ Γραφικαὶ αὐτοῦ γνώσεις εἶνε ὀλίγαι και έπομένως και αὐτὸς πράττει τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν ἐπάμενον και οὗτος πάλιν πρὸς τὸν άλλον και καθεξῆς, και ἡ ερώτησις κυκλοφορεῖ οὕτω δι' ὅλου τοῦ θεάτρου και επανέρχεται πρὸς ἐμὲ δια τοῦ άριστεροῦθεν παρακαθήμενου ὅστις μοι τὴν απευθύνει. Αλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ εἶχα σκεφθῆ περι έξοδου, περι τῆς γῆς Χαναάν, και περι τῆς τοῦ έβραϊκοῦ έθνους παλιγγενεσίας, ὡστε άκουσίως απαντῶ εἰς τὴν ερώτησιν:

— Η Παλιγγενεσία.

Και περτέρῳ! ἡ απάντησίς μου δὲν εμποιεῖ εκπληξιν. Έχει κάμει τόσας άπιστίας αὐτὴ ἡ γραία!

Θαυμάζω τὰς πρασίνας, κοκκίνας, κιτρίνας και παντὸς χρώματος μίτρας τῶν ακολουθοῦντων τὸν Μωϋσῆν Λευιτῶν, οἵτινες μετὸν σχιστὴν μίτραν μοι φαίνονται ὡς ὑπερμεγεθῆς κερκίνοι, ετοιμάζομαι δὲ να ρίψω μίαν δεκάραν εἰς τὸν Έλεάζαρ ὅστις ὡς δραπέτης τοῦ Πτωχοκομείου σύρεται παραλυτικὸς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅτε αἰφνης άκούω σουρς...

Τί τρέχει; εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου καλοῦντος τὸν Μωϋσῆν να λάβῃ τοὺς νόμους. Τείνομεν τὸ οὖς, άλλ' ἡ φωνὴ μόλις άκούεται ὡς φωνὴ Καντοσταύλου τινὸς ἡ μακαρίτου Ζαίμη.

— Δια τούτο δὲν κάμνομεν τὰ παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ, παρατηρεῖ τις πολὺ λογικῶς, ἀφοῦ δὲν άκούομεν τὴν φωνὴν του!...

Ο Μωϋσῆς πηγαινει και επιστρέφει φέρων τὴν πλάκα με τοὺς νόμους.

— Λοιπὸν οί νόμοι εγράφησαν εἰς τὴν Πλάκα; με έρωτᾷ τις.

— Βεβαίως και δια τούτο ακόμη τοὺς φυλάττουσιν ἐκεῖ, ἐνῶ εἰς τοῦ Ψυρρῆ...

Ο Μωϋσῆς έρχεται και τοὺς δημοσιεύει, ματαίως δὲ διαμαρτύρεται εἰς δικηγόρος ὅτι τὸ τοιοῦτο εἶνε αντισυνταγματικόν, διότι τὰ νομοσχέδια δὲν τὰ συνεζήτησεν ἡ Βουλὴ και δὲν επήνεγκεν ὁ Δημητρακάκης τὰς διούσας παρατηρήσεις, και δὲν δημοσιεύονται δια τῆς Εφημερίδος τῆς Κυβερτήσεως.

Ταυτοχρόνως μικρὸν παιδίον λέγει εἰς τὴν μητέρα του: — Μχμμά, ο Θεός ἦτο μαθητῆς τοῦ αλληλοδιδακτικού;

— Διατί;

— Πῶς εγράφην εἰς τὴν Πλάκα; δὲν εἰζευρε να γράφῃ εἰς τὸ χαρτί με μελάνη;

Παρατηρῶ τοὺς νόμους και μοι φαίνονται πολλοί: πρὲς περ βεβαίως να προστεθῆσαν και άλλαι εντολαὶ διότι μοι φαίνονται περισσότεραι τῶν δέκα: εἶνε δωδεκα. Η μία προστεθῆ τῇ αἰτήσει τοῦ κ. Τσόχα και λέγει: Μὴν πάτε εἰς τὸ Φάληρον ἡ έτέρα τῇ ενεργείᾳ τοῦ διευθυντοῦ τῆς άστυνομίας λέγουσα: Μὴ τύχη και παρνησθῆτε, διότι σᾶς βάζω εἰς τὸ άστυνομικὸν δελτίον.

Η πυρίνη βροχὴ και τὸ οὐράνιον τόξον εξεγειροῦσι παρατεταμένας χειροκροτήσεις. Η βροχὴ συνίσταται ἐκ τεμαχίων λεπτῶν χρυσοχαρτοῦ ἄτινα καταπίπτοντα ανωθεν και φωτιζόμενα εκ τῆς αντανάκλασεως ερυθρῶν βεγγαλικῶν φῶτων φαίνονται ὡς φλογεροὶ σπινθῆρες. Τὸ οὐράνιον τόξον φαίνεται ὡς ἄκτις ὑδρομόλου βαμμένη με κόκκινον και κίτρινον χρώμα: μαζὶ δὲ μετὸ τόξον φαίνονται πρὸς ἐμπαιγμὸν τῶν νόμων τῆς φύσεως και πολυπληθεῖς άστέρεις και τινες μάλιστα μεταξὺ τῶν κλάδων τῶν δένδρων ὡς ροδάκινα ἢ βερούκοκκα. Αμα τῇ εμφανίσει τοῦ τόξου άκούονται φωναί:

— Η ἱρις, ἡ ἱρις!

Και οί εντός τῆς Εκθέσεως κοιμώμενοι Αἰγύπτιοι εγειρονται περοβισμένοι νομίζοντες ὅτι ἤλθεν ἡ ἱρις να τοὺς παραλάβῃ και να τοὺς μεταφέρῃ εκ νέου εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Έχετε τὴν ἀκαίτησιν να σᾶς ὀμιλήσω περι Μωϋσέως ὑπὸ μουσικὴν και δραματικὴν εποψιν; άπατάσθε, φίλτατοι. Μόλις τινὰς πληροφορίας, και ταύτας εκ συγκαταβάσεως δύναμαι να σᾶς παρᾶσχω. Και ὡς πρὸς μὲν τὴν μουσικὴν, σᾶς λέγω φανερὰ και ἑάστερα ὅτι πάρα πολὺ δὲν με εὐφρότησεν. Ο Ροσσίνης τοῦ Μωϋσέως δὲν εἶνε ὁ άθάνατος Ροσσίνης τοῦ Καυρέως και τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου. Δὲν εἶχε οὐδὲ τὴν ὑψίστην τέχνην ἐκείνην, οὐδὲ τὴν πληθῶραν τῆς μελωδίας ἣν εἶχουσιν μετ' ὀλίγον άφθόνως εἰς τὰ έργα των ο Βελλίνης, ο Δονιζέττης, ο Μερκαδάντες, ο Βέρδης και οί λοιποὶ πρωτοκἀθεδροὶ τῆς ἰταλικῆς σχολῆς, οὐδὲ τὴν ιδιόρρυθμον ἐκείνην ἔμπνευσιν ἣτις χαρακτηρίζει τὰ έργα τῆς νεωτέρας μουσικῆς τέχνης. Ακουομένη μετὰ εἰζήκοντα και επέκεινα ετη φαίνεται βαρεῖα και δύσπεπτος. Έν τούτοις ὑπάρχουσιν εἰς αὐτὴν τεμάχια, εἰς τὰ ὁποῖα διαλάμπει ἡ ἀληθῆς ροσσίνιος ἔμπνευσις, ὅπως ἡ δυοδία μεταξὺ βαρυτόνου και ὀξυφώνου ἐν τῇ β'. πράξει και άλλα τινά. Έξετέλεσαν δὲ πάντα τὰ μέλη τοῦ θιάσου ἄρρενα και θῆλεα ὀμολογουμένως ἐπιτυχῶς τὸ μέρος των. Αἱ τρεῖς γυναῖκες, κυρίαι Μαρτινέζ, Πίκα και Στεφανίνη ξεμελσαν λίαν καλῶς ἡ τελευταία μάλιστα εἰζηγνίσθη κάπως και δια μερικὰς προηγουμένας άκρῆρας τῆς και εχειροκροτήθη. Ο ὀξυφώνος ὅμως Βρουνέττης ιδίως διέπρεψε και μετὰ τούτον ο βαρύτονος Δεζώρζιος. Οί χοροὶ μετρίως, άλλ' ἡ ὀρχήστρα ἦτο ἐν ἀταξίᾳ και άπσυνθέσει ὅπως ἡ Βουλὴ, όταν ὑπέβλην νομοσχέδια ο κ. Ρηγόπουλος.

Όσον άφορᾷ εἰς τὴν ὑπόθεσιν σᾶς παραπέμω εἰς τὴν Πεντάτευχον, ἢ εἰς τὸ περιοδικὸν Σωτήρ ἡ και εἰς τὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα τοῦ αἰδεσίμου πρεσβυτέρου κ. Μαρτίνου, ὅστις βεβαίως εἶνε και συγγενῆς τῆς κυρίας Μαρτινέζ. Αλλως τε πωλεῖται και ἡ ὑπόθεσις ἐν μεταφράσει εἰς τὸ θεάτρον ἀντὶ δεκαπέντε λεπτῶν. Έξ αὐτοῦ θά μάθητε τὰ πάντα. Έν πρώτοις ὅτι ο Φαραὼ εἶδεν ἰδὲν ρῶσον λεγόμενον Αμενώφ, ὅστις ἦτο και μη-

δενιστής: ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Φαραὼ ἦτο μοναχὴ εἰς τὸ Σινᾶ και έπομένως ελέγετο Σιναίς ἡ δὲ θυγάτηρ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Μωϋσέως Αραῆς: διότι ἴσως δὲν ἤθελε να τὴν άγαπᾶσι πολλοὶ δια μιᾶς άλλὰ ἀνὰ εἰς. Μετὰ τόσα αἰε περιμένει τις να φανῆ και ἡ Αθηναῖς... τοῦ Γρηγοροβίου. Απεναντίας φαίνεται ο Όσιρις ὅστις, ἂν και εἶνε θεός, καταδέχεται ἐν τούτοις, δια να κάμῃ χάριν τοῦ ἰταλοῦ δραματογράφου, να γείνη ἱερεὺς τῆς Ἰσιδος. Όταν εφάνη εἰς τὴν γ'. πράξιν ο ἱερεὺς οὗτος, ὅστις εἶνε ο Φαραὼ τῆς Αΐδας και φέρει μάλιστα και τὴν ἰδίαν στολὴν, και εφάνη και ο Φθᾶ και οί ἱερεῖς και ο ναὸς και τὸ θυσιαστήριον, τὸ πλῆθος ανεβόησε, διότι ἐνόμισεν ὅτι οί αἰδοὶ μεταμεληθέντες άπεφάσισαν ἀντὶ τοῦ Μωϋσέως να εξακολουθήσωσι τὴν Αΐδα. Αλλ' ἦτο και τούτο, φαίνεται, ὀπτικὴ άπάτη, γενομένη δια τῆς μαγικῆς ράβδου τοῦ Μωϋσέως, ὅστις ἐν τῷ δράματι εἶνε εἰδὸς τι Φραντση ἡ Καζενέβ και δια τῆς ράβδου ταύτης, ανάπτει και σβύνει τὸν ἥλιον, ὡς να ἦτο τὸ σίγαρόν του, κάμνει να πίπτῃ πυρίνη βροχὴ, και τόσα άλλα έργα θαυματοποιεῖς και μόνον δὲν κατορθώνει να ταπεινώσῃ τὰ ανθεματισμένα ἐκείνα προχώματα τοῦ μετώπου του, τὰ ὁποῖα τόσα καταμαρτυροῦσι κατὰ τῆς ἀξιοτίμου αὐτοῦ συζύγου, ἣς δὲν κατάρθωσα να μάθω τὸ ὄνομα. Ο Φαραὼ ἦτο ο Κεδίβης τῆς εποχῆς ἐκείνης, ὑποκινούμενος ὑπὸ τοῦ Βίσμαρκ, εχει αντισημιτικὰς διαθέσεις. Ο Μωϋσῆς, ὅστις εχει πληρεξουσιότητα παρα τοῦ Θεοῦ ὡς Σέυmour και εἶνε κύριος τῶν κεραυνῶν και τοῦ πυρός του τῷ επιβάλλει να πάσῃ τὸν κατὰ τῶν Εὐρωπαίων διωγμὸν. Ο ρῶσος Αμενώφ, υἱὸς τοῦ Φαραὼ—Κεδίβου, ὑποστηρίζει τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν, άλλ' ο Αραβῆς ἱερεὺς τῆς Ἰσιδος βιάζει τὸν αδύνατον Κεδίβην εἰς τὴν ἐνοπλον αντίστασιν. Τότε επέρχεται ἡ σφαγὴ τῶν Έβραίων, ο βομβαρδισμὸς τῆς Μέρμηδος και αἱ λοιπαὶ πληγαί, ἐν αἷς και τεσσαράκοντα ὀκτῶ στήλαι τοῦ Αἰῶνος ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν. Τέλος πάντων οί Φελλάχοι εξεγειρονται και οί Έβραίοι φύγουν και χάρεις εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ Τρικουπῆ διέρχονται ἐπὶ τῆς Μπουμπουλίας τὴν Έρυθρὰν θάλασσαν, ἀβρῆοις ποσί, ἐπειδὴ ο πλοίαρχος εἶχε παραγγείλει κατὰ τὸν διάπλουν να μὴ πλύνουν τὸ κατᾶστρωμα τοῦ άτμοπλοίου. Τὸ θεάμα τῆς Έρυθρᾶς ιδίως ἦτο ἐξίσισιον: άλλὰ διατί τὴν λέγουσιν Έρυθρὰν, ἐνῶ ἦτο πρασίνη ὡς ἀγγούριον; Τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον αντικαθίστα ἡ βράχης εἰκοσι λούστρων και μέγα τεμάχιον εξωγραφισμένου παντίου. Πυράσθητι δὲ ὅτι ἦτο τόσον μεγάλη ἡ Έρυθρὰ, ὡστε ἡ δεξαμενὴ τοῦ Δαμασκηνοῦ απέναντι αὐτῆς θά εφάνετο Ατλαντικὸς Ὠκεανός. Κατὰ λάθος ὅμως εγράφῃ εἰς τὸ δράμα Έρυθρὰ θάλασσα, διότι ἦτο μόνον ἡ διώρυξ τοῦ Σουεζ κατασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγαλοουργοῦ Λεσσέψ τῶν Ολυμπίων κ. Χαμπρούνα. Τέλος πάντων καταφθάνουν οί Αἰγύπτιοι τοῦ Αραβῆ διοικούμενοι κατὰ τοῦ Αμενώφ συνταγματάρχου τῆς ρωσικῆς αυτοκρατορικῆς φρουρᾶς: οί στρατιῶται τοῦ Φαραὼ δια να μὴ γνωρισθῶσι, φέρουσι στολὴν Γερμανῶν μισθοφόρων τῶν παρελθόντων αἰῶνων ἐκ τῶν καλουμένων reitres, κρᾶνος, θώρακα και τὰ τοιαῦτα. Βλέπουσιν τοὺς Έβραίους διαβάντας και ὀρμᾶσι κατὰ πόδας διώκοντες αὐτοὺς. Αλλ' ἡ Λουστριάς θάλασσα ἣτις εἶχε χωρισθῆ εἰς δύο ὡς καρπούζιον, κλείει πάλιν και γίνονται ὅλα θάλασσα. Πολλοὶ στρατιῶται Αἰγύπτιοι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ετι εύρισκόμενοι: βλέποντες τὴν τύχην τῶν συντρόφων των ρίπτονται ἐκουσίως εἰς τὸ ὕδωρ ὡς κολυμβηταὶ εἰς τὸ Φάληρον και αυτοχειριάζον-

ται, ἐνῶ τὸ πλῆθος χειροκροτεῖ καὶ φωνάζει ὡς οἱ μυριοὶ τοῦ Ξενοφῶντος θάλαττα, θάλαττα.

Οὕτως ἀντελήφθη ἐγὼ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἂν τὴν ἀντελήφθη κακῶς, συγχωρήσατέ με διότι ἤμην σαστισμένος. Καὶ δὲν ἤμην μόνος ἐγὼ, διότι καὶ αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς τὰ εἶχε σαστίσει καὶ ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεὸν τοῦ Ἰούδα, χίλια τοῦλάχιστον ἐτη ποῖν ἢ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἀποκλήθη Θεὸς τοῦ Ἰούδα. Ἄν μὲ ἐρωτήσητε διατί ἤμην σαστισμένος, δὲν ἔχω δυσκολίαν καμμίαν νὰ εἶπῶ τὸ εἶπῶ ἐγγὺς μου ἐκάθητο εἰς κύριος, Ἀλεξάνδρινος, φαίνεται, μετὰ τῆς συζύγου του, ἥτις ἠδύνατο μόνη διὰ τῶν οφθαλμῶν τῆς νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμεν ὅλος μαζί ὁ στόλος τῆς χαριτοδρύτου Ἀνάσσης. Ὅτε ἐξέφρασα τὰς περὶ αὐτῆς ιδέας μου εἰς τὸν παρακαίμενον φίλον μου μελαγχρινὸν διοπτροφόρον συμπάθεστατον καὶ διακρινόμενον διὰ τὰ ἠθικά καὶ ἱπποτικά αἰσθήματα του, μοὶ ἀπήντησε:

— Πρέσεξε! ἀμέσως παρέβης τὴν δεκάτην ἐντολὴν τὴν λέγουσαν: Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου.

— Μάλιστα, ἀπήντησα, ἀλλὰ πότε ἐδημοσίευσεν αὐτὸν τὸν νόμον ὁ Μωϋσῆς; ἀπόψε μάλιστα; πᾶς δὲ νόμος λαμβάνει ἰσχὺν δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν, ὥστε ἡ ἀπαγόρευσις εἶνε ἀκυρὸς!

Ἡ λογικὴ μου αὕτη τὸν ἀπεστόμωσεν.

Entre—Actes.

— Ἀπόψε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὁ Ρακοσυλλέκτης δὲν θὰ ἔχη πολλὸν κόσμον.

— Καὶ ἂν ἔχη θὰ εἶνε πρόστυχος, διότι ὅλος ὁ καλὸς εἶνε ἐδῶ.

— Τότε θὰ εἶνε ὁ Βρακοσυλλέκτης.

— Διατί ὑπάρχουν τόσοι ἠθοποιοὶ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον;

— Διότι ἐδῶ εἶνε ἡ γῆ τῆς ἀπαγγελίας.

— Ἄν ἤμην ἐγὼ Μωϋσῆς, εἴξευρα τί θὰ ἔκαμνα εἰς τὸν Φαραῶ.

— Τί;

— Ἀντὶ νὰ τῷ στειλῶ ἐπτὰ πληγὰς, θὰ τῷ ἐσταλλῶν ἐξ χωροφύλακας καὶ ἓνα ἐνωματάρχην.

Εἰς νέος ἀνεπτυγμένος μεταβαίνει ἵνα ἀσχημονήσῃ (κατὰ τὴν φρασεολογίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου) τέσσαρα μίλια μακρὰν τοῦ περιβόλου τοῦ θεάτρου.

— Πλησιάζει εἰς ὑπαστυνόμος

— Κύριε, δὲν ἐπιτρέπεται....

— Διατί;

— Τὸ ἀπαγορεύει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος.

Τεχνεῖς.

ΑΞΙΩΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ.

Ὅταν ὁ Θεὸς σὲ κρίσῃ ἡγεμόνα, ἤτοι διὰ τῆς εὐλογίας του ἐμπιστευθῇ εἰς χεῖρας σου τὴν τύχην ἐνὸς λαοῦ, ἵνα τὸν καταστήσῃς εὐτυχῆ καὶ εὐλογητὰ τὸ ὄνομά σου, ἔσο κυρίως, ἐκτὸς τῶν ἄλλων:

Ὡς ἀπόλυτος μονάρχης, φιλόστοργος πατὴρ, διότι ἡ θλίψις σου εἶνε ὁ νόμος.

Ὡς συνταγματικὸς ἡγεμὼν, αὐστηρὸς ἐπόπτης τῶν πράξεων τῆς Κυβερνήσεως, ἢ ἀντικαθίσταξ παραύτα καὶ εἰς τὴν ἀπλουστέραν παρεκτροπὴν, διότι δι' αὐτῆς καὶ μόνης γίγνεται τὸ καλὸν ἢ κακόν.

Ὡς πρόεδρος δημοκρατίας, λυγκεὺς ἐπιτηρητῆς τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων καὶ τιμωρὸς πάσης παρεκτροπῆς πέραν τοῦ ἀμειλίχτου, διότι ἡ ἀποκέντρωσις, ὅσα ἀρίστη, καθόσον εἶνε ἐξηλωμένη ἡ διοικήσις, ἡ ἀμοιβαία ἐπαγρύπνησις καὶ ἡ εὐθύνη, τασούτω, ὡς ἐπισφαλῆς συγχρόνως, ἀπαιτεῖ καὶ αὐστηρὰν δικαιοσύνην πρὸς συγχρότησιν τῆς τάξεως.

Πάντοτε δ' ἔτοιμος νὰ παραιτηθῆς, ἅμα ἴδῃς ὅτι δὲν σ' ἐννοοῦσι, ἢ ὅτι μὴ ἐννοῶν ἐμπλέκεσαι καὶ δὲν ἀντέχεις, διότι ἡ ἡγεμονία κυρίως δὲν εἶνε ὡς τὰ βιοποριστικὰ ἐπαγγέλματα, ἀλλὰ θεῖον καθήκον, ἐπάγον συχνὰ τὴν σταύρωσιν, καὶ πάντοτε τὴν πικρίαν.

Φαλῆς.

ΠΑΝΣΕΛΕΣ.

Τὸ καλλίτερον πρᾶγμα τὸ ὅποῖον πράξει ἡ κεφαλὴ τοῦ Δηλιγιάννη εἶνε ἡ πιτυρίδα.

Τρώγω μὲ ὄρεξιν τὰ ψάρια τῆς ὥρας ἀλλὰ δὲν χωνεύω τὰ ἄρθρα τῆς ὥρας.

Τὰ δάκρυα τῆς γυναικὸς εἶνε αἰετος ἐκκρινόμενος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὀνομάζομεν κοινὸν νοῦν, τὸν νοῦν τὸν ὅποῖον ἔχει ἕκαστος, καὶ σκέπτεται ἰδιαιτέρως.

Ὁ φίλος δίδει ὅ,τι τοῦ περισσεύει· ἡ φίλη δίδει ὅ,τι ἔχει.

Ἡ μόνη ἀρχαιότης τὴν ὁποῖαν κατασκευάσαν οἱ νεώτεροι Ἕλληνας εἶνε ἡ ἀρχαιότης τῶν ἀξιοματικῶν.

Ὅταν μίξ κόρη πλησιάζῃ εἰς τὴν ἡβην, ὅσον ἀναβαίνει τὸ ἀνάστημά της τόσον καταβαίνει τὸ φουστάνι της.

Ἀγαπῶ πολὺ τὰ ἀνθη καὶ τὰ πτηνὰ ἐκτὸς ὅταν εἶνε ἐπὶ γυναικειῶν πέλων.

Δὲν ἐννοῶ διατί οἱ γραμματοκομισταὶ νὰ μὴ ὀνομάζωνται λόγιοι ἀφ' οὗ ἔχουν νὰ κάμουν ὅλο μὲ τὰ γράμματα.

Μερικοὶ ὁμογενεῖς φέρουν εἰς τὸ στήθος τὴν ἄλυσιν ἀντὶ νὰ τὴν φέρουν εἰς τοὺς πόδας.

Τὰ χεῖλη τὰ ὅποια οὐδέποτε μοῦ ἐψεύσθησαν ἕως τότε εἶνε τῆς στόμακός μου.

Μ' ἀρέσει πολὺ ὁ Σαρωνικὸς κόλπος, ἀλλὰ περισσότερον ὁ γυναικειός.

Κομῆτης.

Η ΜΑΓΕΥΜΕΝΗ ΑΧΛΑΔΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ τρίτος ὅρος ἦτο δυσκολώτερος. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον εἰς ὄσους ἔχουν πνεῦμα καὶ ἔρωτα σφοδρὸν, ἐνόμισεν ὅτι εὖρε μέσον νὰ τὸν ἐκτελέσῃ καὶ τοῦτον. Ὁ Νικόστρατος εἶχε δύο νεαροὺς ἀκολούθους, εἰς εὐγενούς οἰκογενείας, τοὺς ὁποίους παρέδωσαν πρὸς αὐτὸν ὅπως τοὺς μορφώσῃ καλοὺς αὐλικούς· ὁ εἰς εἰς αὐτῶν ἦτο οἰνοχόος του, ὁ δ' ἄλλος ἐπιμελητῆς τῆς τραπέζης του. Ἡ κυρία ἐπεισεν αὐτούς ὅτι τὸ στόμα των ἐμύριζε, καὶ τοὺς παρήγγειλε νὰ κρατῶσιν ὅσον ἠδύναντο πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν των, ὅταν ὑπηρετοῦν τὸν κύριόν των συγχρόνως δὲ τοὺς συνέστησε νὰ μὴ εἰπῶν τίποτε εἰς κανένα. Οἱ ἀκόλουθοι ἐξετέλεσαν τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτοὺς διαταγὴν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ Λυδία λέγει πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Παρατήρησες, πῶς ἀποσύρουν τὸ πρόσωπόν των οἱ ἀκόλουθοί σου, ὅταν ἐρχονται πλησίον σου;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Νικόστρατος, καὶ πολλὰ φοραὶς ἀπεφάσισα νὰ τοὺς ἐρωτήσω.

— Ὅχι, ὄχι, μὴν τοὺς ἐρωτᾷς, ἐξηκολούθησεν ἡ Λυδία, θὰ σοῦ τὸ εἶπῶ ἐγὼ. Εἶνε ἀρκετὸς καιρὸς ποῦ τὸ παρετήρησα· ἀλλ' ἀπὸ φόβον μήπως σὲ λυπήσω δὲν ἠθέλησα νὰ σοῦ κάμω λόγον. Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἤρχισαν νὰ τὸ ἐννοοῦν καὶ οἱ ἄλλοι, πρέπει νὰ σοῦ τὸ εἶπῶ. Μᾶθαι λοιπὸν ὅτι τὸ στόμα σου βρωμᾷ φρικτὰ· δὲν εἴξευρα διὰ ποῖαν αἰτίαν, ἀλλὰ σοῦ ἠμολογῶ ὅτι εἶνε παρὰ πολὺ δυσάρεστον, πρὸ πάντων δι' ἄνθρωπον ὡσὰν ἐσὲ ποῦ συναναστρέφεται μὲ τόσον ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους. Πρέπει νὰ δοκιμάσωμεν ἂν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν παύσωμεν αὐτὴν τὴν βρωμᾶ.

— Ὅπως θὰ προέρχεται ἀπὸ κανένα δόντι χαλασμένο, εἶπεν ὁ Νικόστρατος.

— Πιθανόν, εἶπεν ἡ κυρία· ἀλλ' εἶνε εὐκολον νὰ βεβαιωθῶμεν.

Καὶ ἐπὶ τούτῳ ὠδηγεῖ αὐτὸν πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ τῷ λέγει ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

— Θεέ μου! τί δυσωδία! ἀνκραῖζει. Ἐχεις ἓνα δόντι ὄχι μόνον χαλασμένο, ἀλλὰ σάπιο ἐντελῶς· ἀπορῶ πῶς εἰμπόρεσες καὶ τὸ ὑπέφερες τόσον καιρὸν. Ἄν δὲν τὸ βγάλῃς εἰς τὴν στιγμὴν θὰ σοῦ χαλάσῃ καὶ τὰ ἄλλα.

— Ἀμέσως, εἶπεν ὁ Νικόστρατος, θὰ στειλῶ νὰ φωνάξουν ἓνα ὀδοντοῖατρο.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, ἀποκρίνεται ἡ κυρία. Θὰ σοῦ τὸ βγάλω ἐγὼ δίχως νὰ τὸ καταλάβῃς. Αὐτοὶ οἱ ἱατροὶ εἶνε δῆμιοι, θὰ σὲ κάμουν νὰ ὑποφέρῃς, καὶ ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ βλέπω νὰ βασανίζεσαι εἰς τὰ χεῖρα των· ἀφῆσέ με νὰ δοκιμάσω ἂν σοῦ φανῇ ὅτι σὲ πονῶ πολὺ, παῦα εἰς τὴν στιγμὴν· αὐτὴν τὴν εὐγένειαν τοῦλάχιστον δὲν θὰ σοῦ τὴν κάμῃ ποτὲ ἓνας δοντοβγάλτης. Τώρα πρέπει νὰ βροῦμεν μιά δοντάγρα.

Ὅταν τὴν ἔφεραν, διέταξεν ὅλους νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὸ οἶκμα τοῦ συζύγου της, ἐκτὸς μόνον τῆς Λούσκας, ἣν διέταξε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου. Ὅπως ἐπιτύχη ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα τὴν ἐγγείρισιν, εἶπεν

εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος, εἰς δὲ τὴν θαλαμηπόλον της νὰ τὸν κρατῇ καλὰ ὅπως μὴ δύναται νὰ κινήται. Ἐπειτα, ἀφ' οὗ ἠνοίξεν ὁ Νικόστρατος τὸ στόμα του, προσαρμύζει τὸν ὀδοντάγραν εἰς ἓνα τῶν ὑγιεστέρων ὀδόντων του, καὶ τοῦ τὸν ἐκβάλλει κραιγῶς ὀδονηράς. Ὁ δυστυχὴς παραζαλισθεὶς ἀπὸ τοὺς πόνους, ἔφερεν ἀμέσως τὴν χεῖρά του εἰς τὴν παρεῖάν του καὶ ἔδωκε καιρὸν εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ κρύψῃ τὸν ὀδόντα, τὸν ὅποιον τοῦ ἐξέβαλε, καὶ νὰ τοῦ παρουσιάσῃ ἓνα ἄλλον σάπιον, τὸν ὅποιον ἐπρονόησε νὰ προμηθευθῇ.

— Νὰ, κύτταξε, τῷ λέγει, τί εἶχες τόσον καιρὸν μέσα εἰς τὸ στόμα σου. Δίχως ἄλλο τὸ δόντι αὐτὸ θὰ σοῦ χαλοῦσε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, ἂν δὲν σοῦ τὸ ἐβγάλα.

Ἡ θεὰ τοιοῦτου σσηπότος καὶ μακροῦ ὀδόντος, παραγρόσησε τὸν ταλαίπωρον διὰ τὸν πόνον τὸν ὅποιον εἶχεν ὑποφέρει καὶ ὑπέφερον ἀκόμη. Ἀφ' οὗ ἔπτυσε πολλὰ αἷμα, καὶ ἔλαθε δυναμωτικὸν τι φάρμακον ἐξήλθε τοῦ δωματίου καὶ ὑπῆγε νὰ πέσῃ εἰς τὴν κλίνην του. Ἡ σύζυγός του, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἔστειλε τὸν ὀδόντα εἰς τὸν Πύρρον. Οὗτος δὲ μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς κυρίας του, τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ πράξῃ ὅ,τι αὕτη ἐπεθύμει.

Ἡ ὠραία Λυδία, ἥτις κατεφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ παράσῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἐκφραστικωτέρας ἀποδείξεις τοῦ ἐρωτὸς της, καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν αἱ στιγμαὶ ἐφάνιντο αἰῶνες, ἐσκέπτετο πλέον πῶς νὰ εὖρη τρόπον νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πάθος της ἐνώπιον τοῦ συζύγου της. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, προσεποιήθη ὅτι εἶνε ἀδιάθετος. Ἡ θαλαμηπόλος της ἐμύησε τὸν Πύρρον τί πρόσωπον ἔπρεπε νὰ παίξῃ. Μετέβη νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν τὸ δειλιόν, καθ' ἣν ὥραν ὁ κύριος συνείθιζε νὰ τὴν ἐπισκέπτηται. Μόλις ἔφθασαν καὶ οἱ δύο, ἡ Λυδία ἐξέφρασε μεγάλην ἐπιθυμίαν ν' ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα τοῦ κήπου, καὶ τοὺς παρεκάλει νὰ λάβουν τὸν κόπον νὰ τὴν καταβιβάσωσιν. Ὁ Νικόστρατος τὴν ἔλαθεν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, ὁ Πύρρος ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ τὴν ἔφεραν οὕτω εἰς τὸν κήπον κάτωθεν μιᾶς ὠραίας ἀχλαδιᾶς, ὅπου ἐκάθησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐπὶ χλοεροῦ τάπητος. Μετ' ὀλίγας στιγμῶν, ἡ Λυδία ἐζήτησε νὰ φάγῃ ἀχλαδία. Παρακάλει τὸν Πύρρον ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ νὰ τῇ κόψῃ τὰ ὠριμώτερα. Ὁ Πύρρος ὑπήκουσε, καὶ μόλις ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἀχλαδιᾶς, προσποιούμενος ὅτι βλέπει τὸν κύριόν του θωπεύοντα τὴν σύζυγόν του, φωνάζει: Πῶς, κύριε, ἐμπρός μου· τί εἶν' αὐτὰ τὰ πράγματα! καὶ σὺ, κυρία, δὲν ἐντρέπεσαι; Βέβαια, τὸ βλέπω, ἔγεινες ἀμέσως καλὰ. Ἐλα, φθάνει· αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται ἐμπρὸς εἰς ἄλλους· αἱ νύκτες δὲν εἶνε ὡς φθάνουν; εἶνε ἀνάγκη νὰ καταβῆτε εἰς τὸν κήπον δι' αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Τί λέγει αὐτός; λέγει ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγόν της· τοῦστριψε ἡ βίδα;

— Ὅχι, κυρία, δὲν εἶμαι τρελλός· ἐγὼ βλέπω καλὰ τί βλέπω.

— Δίχως ἄλλο ὄνειρεύεσαι, τῷ λέγει ὁ Νικόστρατος, γελῶν διὰ τὴν ἰδέαν του.

— Δὲν ὄνειρεύομαι κύριε, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι οὔτε σὺ δὲν ὄνειρεύεσαι. Ἄλλ' ἂν ἐμένα δὲν μ' ἐντρέπεσθε, καὶ οἱ δύο σας ἔπρεπε νὰ ἐντραπήτε τὸν ἴδιον ἐξυτὸν σας καὶ νὰ ἀπομακρυνθῆτε λιγάκι, ἀφ' οὗ τόσον πολὺ ἐπιθυ-

μείτε να κάμετε ό,τι κάμετε. Διάβολε! τί μανία! ποτέ δεν έφραναζόμην ότι είχατε τόσην ζωηρότητα. "Αν έκουνοῦσα με τόσην δύναμιν τὴν ἀχλαδιά, οὔτε ένα ἀχλαδί δεν θά τῆς έμενε.

— Τί σημαίνουν αὐτά; λέγει τότε ἡ κυρία, εἶνε δυνατόν να νομίζῃ πῶς κάνομεν ό,τι λέγει; Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἂν ἤμην καλλίτερα, θ' ἀνέβαινα ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον διὰ να ἰδῶ τί νομίζει αὐτός πῶς βλέπει.

— Πίστευσε, κυρία, ότι τᾶχω σωστά, καὶ ότι δεν με ἀπατοῦν τὰ μάτια μου.

— Ἐλα, κατέβα κάτω, λέγει ὁ σύζυγος, κατέβα, σοῦ λέγω, καὶ θά ἰδῆς ἂν έβλεπες σωστά ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω.

— Όμολογῶ, εἶπεν ὁ Πύρρος, ἀφ' οὗ κατέβη, ότι δεν τὴν χιιδεύεις τώρα τὴν κυρία· καὶ όμως ἡ ἀλήθεια εἶνε ότι πρό ὀλίγου τὴν ἐγάιδευσες καὶ ότι σε εἶδα, ἐν ᾧ κατέβαινα, ότι ἀπεμακρύνθης ἀπὸ τὴν κυρίαν καὶ ἐστάθης ἐδῶ ὅπου εἶσαι τώρα.

— Όνειρεύεσαι, τᾶ λέγει ὁ Νικόστρατος· ἀφ' οὔτου ἀνέβης εἰς τὴν ἀχλαδιά δεν ἐκινήθην ἀπὸ τὴν θέσιν μου.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, ἐπανελάβεν ὁ Πύρρος, τότε δίχως ἄλλο ἡ ἀχλαδιά αὐτὴ εἶνε μαγευμένη· διότι σε ὀρκίζομαι, ότι εἶδα, εἶδα καλὰ, ὅσα σοῦ λέγω πῶς εἶδα.

Ὁ Νικόστρατος, ἐκπληκτος, καὶ πεισθεὶς ἐκ τῆς σοβαρότητος με τὴν ὁποίαν τοῦ τὰ διηγείτο, ότι ἀληθῆ ἦσαν ὅσα τᾶ διηγείτο ὁ ἐπιστάτης, ἠθέλησε να ἰδῆ ὁ ἴδιος ἂν ἡ ἀχλαδιά εἶνε πραγματικῶς μαγευμένη, καὶ τί ἀποτελεσμα θά προζενήσῃ εἰς αὐτόν.

— Θ' ἀνεβῶ, εἶπε.

Ἄναβαίνει πραγματι· ἀλλὰ μόλις ἀνέβη, ὁ Πύρρος καὶ ἡ κυρία ἤρχισαν τὸ παιγνίδιον.

— Τί κάμνεις κυρία; καὶ σὺ, Πύρρε, ἔτσι σέβεσαι τὸν κύριόν σου;

Μάτην οἱ ἐρασταὶ τᾶ ἀπεκρίνοντο ότι ἐκάθηντο εἰς τὴν θέσιν των, κατέβη μετὰ σπουδῆς, βλέπων αὐτούς οὔτω συνταρασσομένους· ἀλλ' ὅσον ταχέως καὶ ἂν κατέβη δεν κατάρθωσε να συλλάβῃ αὐτούς ἐπ' αὐτοφῶρῳ· ἕκαστος εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν θέσιν του.

— Πῶς! κυρία! τοιαύτην ὕβριν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου! καὶ σὺ ἀλιτήριε!...

— Ω! βέβαια, εἶπεν ὁ Πύρρος ὀμολογῶ ότι καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἐκάθεσθε ἡσυχα ὅταν ἤμην ἐπάνω εἰς τὴν ἀχλαδιά, καὶ ότι ἦτον ἀπλῆ μαγεία ότι έβλεπα. Ἀκόμη περισσότερο με πείθει εἰς τοῦτο καὶ τὸ ότι ὁ κύριος ἐνόμισεν ότι εἶδε πρᾶγμα τὸ ὅποιον δεν ἔγινε.

— Δεν σ' ὠφελοῦν αἱ δικαιολογίαι· ό,τι εἶδα ἐγὼ δεν εἰμπορεῖ να εἶνε μαγεία.

— Εἶσαι μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριε, τρελλὸς ὅσον καὶ ὁ Πύρρος, εἶπεν ἡ κυρία· ἂν πιστεύσω ότι ἔχεις τοιαύτας ιδέας δι' ἐμέ, θά δυσχερεστηθῶ σπουδαίως.

— Πῶς! κύριε, ὕβριζετε διὰ τοιαύτην αἰσχροτήτητα τὴν κυρίαν ἡ ὁποία εἶνε ἡ τιμιότης, ἡ ἀρετὴ προσωποποιημένη! Τὸ κατ' ἐμέ, οὔτε θά ζητήσω κἂν να δικαιολογηθῶ. Μάρτυς μου ὁ Θεός ότι θά ὑπέφερα μᾶλλον χιλίους θανάτους παρὰ να ἀφήσω να διέλθῃ ἀπὸ τὸν νοῦν μου τοιαύτη ιδέα, καὶ να τὴν ἐκτελέσω μάλιστα ἐμπρὸς σου. Τώρα βλέπω ὀλοφάνερα ότι ἡ ἀχλαδιά πταίει. Τώρα ποῦ ἀνέβηκες καὶ σὺ ὁ ἴδιος καὶ νομίζεις ότι εἶδες αὐτὸ τὸ ὅποιον σε δυσχερεστεῖ τόσον πολὺ, ἐνθυμούμαι τί εἶχα ἰδεῖ καὶ ἐγὼ. Εἰμποροῦσα να ὀρκισθῶ ότι σὰς εἶδα καὶ τοὺς δύο σας εἰς τὸν ἀσεμνότερον ἐναγκαλισμόν.

— Εἶνε δυνατόν, εἶπε κατόπιν ἡ κυρία ἐγερθεῖσα καὶ προσποιουμένη τὴν δυσχερεστημένην ὅπως καλλίτερον μεταπίσῃ τὸν σύζυγόν τῆς· εἶνε δυνατόν, ἀφ' οὗ με γνωρίζεις πρό τόσο καιροῦ, να υποθέσῃς ότι εἰμπορῶ να κάμω τοιοῦτο πρᾶγμα; Μὲ νομίζεις τόσον ἀνόητον, ὥστε να τολήσω να σε ἀπατήσω ἐμειρὸς εἰς τὰ μάτια σου; Ἐσο βέβαιος, ότι ἂν εἶχα τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν, δεν θά μου ἔλειπαν εὐκαιρίαι καὶ χωρὶς μάλιστα να καταλάβῃς τίποτε.

Ὁ Νικόστρατος ἔγινε λογικώτερος. Δεν ἠδύνατο να πεισθῇ ότι ἡ σύζυγός του καὶ ὁ ἐπιστάτης του θά ἐτόλμων να φθᾶσωσιν εἰς τόσην θρασύτητα. Τοῖς ἐζήτησε συγγνώμην, καὶ ἤρχισεν ἔπειτα να τοῖς ὀμιλῇ περὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἐπεισοδίου καὶ πόσον διαφορετικὰ έβλεπε κανεὶς τὰ πρᾶγματα ὅταν εὗρίσκετο ἐπάνω εἰς τὴν ἀχλαδιάν. Ἄλλ' ἡ κυρία, ἥτις ἐξηκολούθει προσποιουμένη τὴν δυσχερεστημένην διὰ τὴν κακὴν ιδέαν τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός τῆς εἶχε περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν πίστεώς τῆς:

— Ἀφ' οὗ αὐτὴ ἡ κατηραμένη ἀχλαδιά, εἶπε, γίνεται αἰτία να βλέπετε σεῖς οἱ ἄνδρες τόσον δυσάρεστα πρᾶγματα, δεν θέλω να με βλάβῃ περισσότερο, οὔτε καμμίαν ἄλλην γυναῖκα.

Εἶτα ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν Πύρρον:

— Πήγαίνε, πάρε τὴν ἀξίνην, καὶ κόψε τὴν να τὴν κάψωμεν· μολονότι θά ἦταν καλλίτερα να τὴν κτυποῦσα εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ἀνδρός μου, διὰ να τοῦ μάθω να ἐκτιμᾷ καλλίτερα τὴν τιμιότητα τῆς γυναίκός του, καὶ τὴν ἰδικὴν σου. Ναί, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, ἤξιζες να τιμωρηθῆς διὰ τὴν ἀδικίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμες. Ἀκόμη ἀπορῶ διὰ τὴν τύφλωσίν σου. Ὅταν πρόκηται να σχηματισθῇ ιδέαν, διὰ τὴν γυναῖκά σου, δεν πρέπει να πιστεύῃς πλέον τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Ὁ Πύρρος λαβὼν πέλεκυν, κατέρριψε παρευθὺς χαμαὶ τὴν ἀχλαδιάν. Τότε ἡ ὠραία Λυδία στραφεῖσα πρὸς τὸν Νικόστρατον:

— Ἀφ' οὗ βλέπω κατὰ γῆς, τᾶ εἶπε, τὴν ἐχθρὰν τῆς ἀρετῆς μου, λησμονῶ τὴν ἀγανάκτησίν μου. Σὲ συγχωρῶ, τᾶ εἶπε μετὰ γλυκύτητος, καὶ πρόσεχε τοῦ λοιποῦ να ἔχῃς καλλιτέραν ιδέαν περὶ τῆς συζύγου σου, ἡ ὁποία σε ἀγαπᾷ χιλιάκις περισσότερο παρ' ὅσον ἀξίζεις.

Ὁ σύζυγος ἐθεώρησεν ἑαυτὸν πολὺ εὐτυχῆ ότι ἡ σύζυγός του ἐλησμόνησε τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν τῆς ἔκαμε. Ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν Πύρρον, διότι ὑπωπτεύθη τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν του· καὶ οἱ τρεῖς ἱκανοποιημένοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἀγαθὸς οὗτος σύζυγος ἐβασανίσθη, ἐπροδόθη, καὶ ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῆς συζύγου του. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας δ' ἐκεῖνης αὐτὴ ἐζήσεν ἐν οἰκειότητι μετὰ τοῦ Πύρρου, ἐπαναλαμβάνουσα μετ' αὐτοῦ μετὰ περισσοτέρας ἐλευθερίας καὶ τέρψεως τὴν ὑπὸ τὴν ἀχλαδιάν σκηνήν.

Μαργιόλος

(Ἐκ τῶν διηγημάτων τοῦ ΒΟΚΚΑΒΙΟΥ)